

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

19 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

judecători – Nicolae Gordilă, Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 iunie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2013, de către inculpatul

Fetisov Veaceslav Oleg, născut la 09 iulie 1982, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Burebista 40 ap. 38.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 26.04.2013-26.06.2013
2. în instanța de apel: 26.09.2013-17.10.2013
3. în instanța de recurs: 10.12.2013-19.02.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 iunie 2013, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Fetisov V.O. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, încasîndu-se în mod solidar de la Fetisov V. O. și Braghin D.V. în beneficiul lui Derescu Vasile, prejudiciul material în mărime de 335 lei și prejudiciul moral în mărime de 7000 lei.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Braghin Dmitrii Vladimir în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, în privința căruia sentința nu a fost contestată.

2. Potrivit sentinței, Fetisov V.O. la 18.03.2013, în jurul orei 21.40, în urma înțelegerii prealabile cu Braghin D.V., urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, în timp ce se deplasau cu automobilul de model Dacia Logan cu n/î IL BF 773, ce aparține companiei de taxi 14222, pe str. Kogălniceanu din mun. Chișinău, în urma unui conflict apărut la moment cu șoferul Derescu V., l-a apucat pe ultimul de gât, moment în care, Braghin D.V., în mod deschis, a sustras de pe stativul atârnat pe parbriz un telefon mobil de model "Huawei Ascend Y 200", cu nr. de IMEI 861895015936918 la prețul de 3000 lei, în care era introdusă cartela SIM cu nr.079479332, după care cu cele sustrase a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, prin ce a cauzat părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

Acțiunile inculpatului Fetisov V.O. au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal – *jaful, adică, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Fetisov V.O. să-i fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2013, a fost respins, ca nefondat apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, instanța de fond, în mod corect, a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat - art.187 alin.(2) lit. b) e) și f) Cod Penal.

De asemenea, instanța de apel a considerat că, instanța de fond, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului, a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale la individualizarea pedepsei, aplicându-i acestuia o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

5. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz sunt contestate cu recurs de către inculpat, în care se solicită casarea acestora, cu rejudecarea cauzei și audierea părții vătămate și martorilor pe acest caz, invocând că nu a avut intenția de a săvârși infracțiunea incriminată.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul constată că instanța de apel întemeiat a reținut circumstanțele de fapt și de drept stabilite de instanța de fond și just a concluzionat că, inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate în cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În cadrul examinării cauzei în instanța de fond, inculpatul a înaintat cerere prin care a declarat că recunoaște în totalitate fapta imputată în rechizitoriu și solicită judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d. 151). Ca urmare, instanța de fond a admis demersul declarat, dispunând examinarea cauzei în baza art. 364¹ CPP (f.d. 176-verso).

În aceste circumstanțe, Colegiul consideră justă concluzia instanței de apel precum că, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate în cadrul urmăririi penale, specificate în rechizitoriu și susținute de inculpat, care au fost

verificate în cadrul instanței de apel și anume: declarațiile inculpatului, părții vătămate (f.d. 12), martorilor Covali Vladimir (f.d.45), Burduja Valentina (f.d.64), Rusu Raisa (f.d.55), procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie (f.d.46,48).

Analizând materialele cauzei, instanța de apel întemeiat a concluzionat că, instanța de fond, în mod corect, a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatului Fetisov V.O., care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat - art. 187 alin. (2) lit. b) e) și f) CP, adică, *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei ori cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Colegiul atestă că, în cadrul ședinței în instanța de apel, inculpatul a susținut integral declarațiile date la urmărirea penală, declarații potrivit cărora recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, însă a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde.

Astfel, în opinia Colegiului, examinând apelul declarat instanța de apel just a considerat că, instanța de fond, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului, a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale la individualizarea pedepsei, aplicându-i acestuia o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, asupra speței date, în conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) CPP, potrivit cărora *„inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea”*, aplicându-i astfel, o pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 3 ani și 6 luni de zile.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă aplicate inculpatului instanța de apel în mod corect a ținut cont de: caracterul prejudiciabil al infracțiunii - este o infracțiune gravă; de persoana inculpatului care anterior a mai comis infracțiuni similare și este consumator de substanțe narcotice; de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, de comportamentul acestuia de pînă la comiterea infracțiunii și după aceea. Circumstanțe, ce au permis instanței de apel just să concluzioneze că, reeducarea și corectarea lui este posibilă numai în condițiile izolării de societate iar, argumentele invocate în apelul declarat, instanța de apel le-a considerat ca fiind nefondate, deoarece poartă un caracter declarativ, fiind îndreptate exclusiv spre diminuarea pedepsei penale aplicate.

În acest context, Colegiul ține să remarce că procesul în cauză a fost examinat în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, la cererea inculpatului, cu recunoaștere în totalitate a faptei imputate în rechizitoriu.

Împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedura simplificată părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputînd renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate. Astfel, în instanța de apel inculpatul a contestat sentința numai în partea stabilirii pedepsei.

La acest capitol instanța de recurs reține că, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ CPP, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin.(1) și (4) CPP și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță, cerință îndeplinită de către instanța de apel, și ca urmare, respingând ca nefondat apelul declarat.

Iar în instanța de recurs inculpatul a declarat recurs în care solicită rejudecarea cauzei, cu audierea părții vătămate și a martorilor pe acest caz, invocând nevinovăția sa în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Aici, Colegiul evidențiază că din momentul pronunțării încheierii, privind admiterea cererii de judecare a cauzei în baza art. 364¹ CPP, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate, cu judecarea cauzei conform procedurii generale.

Astfel, Colegiul constată că, în principiu, inculpatul prin recursul declarat, solicită renunțarea asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate, fapt ce nu poate fi admis.

Deși, recurentul nu a indicat temeiurile de casare, însă din textul recursului declarat se întrevede că inculpatul nu este de acord cu faptul, că în acțiunile sale persistă elementele infracțiunii incriminate și nu au fost înlăturate toate dubiile privind intenția de a comite infracțiunea, temei care se regăsește în art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală

Conform art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde.

Mai mult ca atât, Colegiul stabilește că partea nemulțumită de soluție adoptată în prima instanță, declarând apelul, nu a invocat critica menționată de ilegalitate, ea fiind invocată direct în faza procesuală a recursului, ceea ce contravine prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală. Deci, motivul invocat de recurent, nu a constituit obiect de discuție în instanța de apel, astfel, nu este în drept să le invoce în recurs.

Deci, Colegiul atestă că inculpatul a indicat un temei care nu poate fi invocat în instanța de recurs, în cadrul procesului penal examinat în baza art. 364¹ CPP.

Analizând textul hotărârilor recurate, se observă că acestea corespund tuturor prevederilor legii de procedură penală, ele fiind legale și întemeiate.

În lumina celor supra indicate, Colegiul conchide că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 iunie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2013, de către inculpatul **Fetisov Veaceslav Oleg**, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 martie 2014.

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti